



SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 1/2012/418-e



WITAMY 2012 rok....

pełni nadziei, że spełni nasze zamysły i marzenia

Spis treści:

1. Order Świętego Grzegorza Wielkiego
2. Zeszyty historyczne
3. Wyrok...?
4. 17. stycznia...

5. 22. stycznia...

6. Powstanie Styczniowe
7. Zebranie Komisji Zakładowej

Order Świętego Grzegorza Wielkiego



Rycerski Order Świętego Grzegorza Wielkiego (Ordo Equestris Sancti Gregorii Magni,) – wysokie odznaczenie watykańskie (order), został ustanowiony w 1831 roku przez papieża Grzegorza XVI. Order jest jednym z pięciu szlacheckich orderów papieskich, czwartym w hierarchii, przyznawanym za szczególne zasługi dla Kościoła. Jest najwyższym odznaczeniem papieskim, jakie może dostać osoba świecka za szczególne zasługi dla kościoła. Kawalerowi orderu przysługuje prawo do noszenia specjalnego stroju, wstęgi, kapelusza i szpady. Nazwa orderu związana jest z papieżem Grzegorzem I, uznanym za jednego z Doktorów Kościoła. Zasady przyznawania orderu ustanowił w 1905 roku papież Pius X. Dewizą orderową jest Pro Deo et Principe („Dla Boga i dla władcy”).

W styczniu bieżącego roku kardynał Kazimierz Nycz wręczył Order Świętego Grzegorza Wielkiego byłemu Rektorowi Naszej Uczelni profesorowi Władysławowi Findeisenowi. Profesor między innymi pełnił funkcję Przewodniczącego Społecznej Rady Prymasowskiej. **Gratulujemy!**

„Zeszyty historyczne”

8. stycznia 1965 roku, Instytut Literacki w Paryżu rozpoczął edycję „Zeszytów Historycznych”. Był to – kwartalnik (do 1973 roku półrocznik) emigracyjny wydawany w latach 1962- 2010. Publikował dokumenty, relacje, pamiętniki, wspomnienia i opracowania poświęcone najnowszej historii Polski. Z uwagi na to, że było to wydawane na emigracji, a co za tym idzie – pozbawione ingerencji cenzury, pismo stanowiło wolne forum dyskusji i prezentacji naukowej. Skupiało wielu wybitnych badaczy i publicystów emigracyjnych. W czasie PRL-u niektórzy autorzy krajowi publikowali swoje teksty pod pseudonimami. Po 1980 roku pismo było przedrukowywane w kraju (do 1989 roku poza zasięgiem cenzury). W połowie lat 90. nakładem Oficyny Wydawniczej Pomost ukazała się w Polsce reedycja pierwszych stu numerów. Przez niemal 40 lat redaktorem „Zeszytów...” był Jerzy Giedroyc.

Jerzy Giedroyc (27. lipca 1906 roku w Mińsku – 14. września 2000 roku w Maisons-Laffitte pod Paryżem) – publicysta, polityk i działacz emigracyjny, epistolograf, w dwudziestolecie międzywojennym związany z obozem młodokonserwatystów, autor wspomnień. Po przewrocie majowym jeden z liderów Myśli Mocarstwowej i Związku Pracy Mocarstwowej. Był m.in. prezesem Związku Drużyn Ludowych Mocarstwowej Polski.

Ukończył Gimnazjum im. Jana Zamoyskiego w Warszawie. Studiował prawo i historię na Uniwersytecie Warszawskim. W czasie studiów został przyjęty do korporacji akademickiej Patria. Wkrótce został jej prezesem. W 1930 roku objął redakcję tygodnika „Dzień Akademicki”, dodatku do „Dnia Polskiego”. Wkrótce przekształcił pismo w dwutygodnik „Bunt Młodych”. W 1937 roku pismo zmieniło nazwę na „Polityka” i stało się tygodnikiem. Po wybuchu II Wojny Światowej został ewakuowany do Rumunii. Tam został sekretarzem ambasadora RP w Bukareszcie, Rogera Raczyńskiego i pozostał na tej placówce, także po ewakuacji polskiej ambasady w 1940 roku, zostając szefem biura

polskiego ambasady Chile, która odtąd reprezentowała polskie interesy. Z Rumunii wyjechał razem z personelem ambasady angielskiej, która w następnym roku została również ewakuowana – do Turcji. Postanowił wstąpić do wojska, został żołnierzem Brygady Karpackiej. Razem z nią brał udział w walkach w Egipcie i obronie Tobruku. Po połączeniu Brygady z wojskami ewakuowanymi z ZSRR pod wodzą gen. Andersa, zaczął pracować w Biurze Propagandy 2. Korpusu. To właśnie w wojsku poznał wielu późniejszych współpracowników z „Kultury”, m.in. Józefa Czapskiego. Został skierowany na kurs oficerski, pracował jako oficer wychowawczy, a następnie, objął posadę w Departamencie Kontynentalnym Ministerstwa Informacji Rządu RP na Uchodźstwie. Niebawem jednak złożył prośbę o przeniesienie z powrotem do armii.



Jerzy Giedroyc

W ten sposób znalazł się w Rzymie, gdzie w 1946 roku założył Instytut Literacki, w ramach którego – po przenosinach do Paryża – wydawał od 1947 roku miesięcznik „Kultura”. Był doktorem *honoris causa* Uniwersytetu Jagiellońskiego (1991 rok), Wrocławskiego (maj 1998 rok), Warszawskiego (1998 rok), Uniwersytetów w Białymstoku i Szczecinie (2000 rok) i UMCS (2000 rok). Krytycznie patrząc na stosunki panujące w Polsce po 1989 roku odmówił przyjęcia Orderu Orła Białego (1994 rok). Przyjął natomiast Honorowe Obywatelstwo Litwy (1997 rok). Zmarł na zawał serca, w nocy z 14. na 15. września 2000 roku. 28. lipca 2005 roku Sejm RP zdecydował o ustanowieniu roku 2006 – w którym przypadała setna rocznica urodzin Redaktora – „*Rokiem Jerzego Giedroycia*.”

Wyrok...?

Przez trzydzieści lat nie możemy się uporać z oficjalną jednoznaczną i prawdziwą oceną stanu wojennego.

Generałowie: Wojciech Jaruzelski, Czesław Kiszczak, Florian Siwicki i Tadeusz Tuczapski stanowili związek przestępczy o charakterze zbrojnym, który przygotował i z zaskoczenia doprowadził do nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego w PRL – uznał warszawski sąd.

Ogłoszony wyrok zakładał, że generałowie działali przeciwko „jakiejś innej” legalnie działającej władzy. Ale to generałowie tę władzę tworzyli!. Orzeczenie Sądu – skazanie w procesie „autorów(?) stanu wojennego” – tylko generała Czesława Kiszczaka jest zaskakująco wstydliwym wyrokiem...

12. stycznia 2011 roku Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł, że były szef MSW generał Czesław Kiszczak dopuścił się zbrodni komunistycznej udziału w związku zbrojnym wprowadzającym stan wojenny i skazał go na karę czterech lat pozbawienia wolności. Wyrok został jednak na mocy amnestii zmniejszony o połowę i zawieszony na okres pięciu lat. 86-letni dziś generał Czesław Kiszczak w 1981 roku był szefem Wojskowej Służby Wewnętrznej i Ministrem Spraw Wewnętrznych. Został uznany za winnego zbrodni komunistycznej, jakim był jego udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, który doprowadził do uchwalenia przez Radę Państwa PRL dekrétów o stanie wojennym. Sąd potwierdził, że wprowadzenie stanu wojennego było nielegalne. W ustnym uzasadnieniu orzeczonego wyroku sąd podkreślił, że stan wojenny został wprowadzony nie pod groźbą interwencji, lecz jako realizacja przygotowanego wcześniej planu.

Rola generała Wojciecha Jaruzelskiego została określona jako „*przywódca tajnego porozumienia, którego celem było wprowadzenie stanu wojennego*”.

Sąd wyłączył z tego grona Stanisława Kanię – poprzednika Jaruzelskiego na funkcji I sekretarza

KC PZPR. „Nie działał on z zamiarem nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego; opowiadał się za politycznym rozwiązaniem sytuacji w kraju, nie akceptował rozwiązań siłowych” – uznał sąd. Były I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania został uniewinniony.

Sprawę byłej członkini Rady Państwa PRL Eugenii Kempary sąd umorzył z powodu przedawnienia karalności.

A przecież **Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego** (WRON) była organem administrującym Polską w czasie stanu wojennego. Powstała w nocy 12/13 grudnia 1981 roku, a rozwiązana została 22. lipca 1983 roku. Kierowana była przez generała Wojciecha Jaruzelskiego. WRON miała charakter pozakonstytucyjny.

Była typową juntą wojskową:

...gen. armii Wojciech Jaruzelski – (I sekretarz PZPR, premier rządu PRL, minister obrony narodowej),
admirał Ludwik Janczyszyn – dowódca Marynarki Wojennej,
gen. broni Eugeniusz Molczyk – główny inspektor szkolenia, wiceminister obrony narodowej,
gen. broni Zbigniew Nowak – główny inspektor techniki, wiceminister obrony narodowej,
gen. broni Florian Siwicki – szef Sztabu Generalnego WP, wiceminister obrony narodowej
gen. broni Tadeusz Tuczański – główny inspektor obrony terytorialnej, wiceminister obrony narodowej,
gen. dyw. Józef Baryła – szef Głównego Zarządu Politycznego WP, wiceminister obrony narodowej,
gen. dyw. Tadeusz Hupałowski – minister administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska
gen. dyw. Czesław Kiszczak – minister spraw wewnętrznych,
gen. dyw. Tadeusz Krepski – dowódca Wojsk Lotniczych,
gen. dyw. Longin Łozowski – dowódca Wojsk Obrony Powietrznej Kraju
gen. dyw. Włodzimierz Oliwa – dowódca Warszawskiego Okręgu Wojskowego,
gen. dyw. Czesław Piotrowski – minister górnictwa i energetyki,
gen. dyw. Henryk Rapacewicz – dowódca Śląskiego Okręgu Wojskowego,
gen. dyw. Józef Użycki – dowódca Pomorskiego Okręgu Wojskowego,
gen. dyw. Zygmunt Zieliński – sekretarz WRON, szef Departamentu Kadr MON,
gen. bryg. Michał Janiszewski – szef Urzędu Rady Ministrów,
gen. bryg. Jerzy Jarosz – dowódca 1 Warszawskiej Dywizji Zmechanizowanej,
płk Tadeusz Makarewicz, płk Kazimierz Garbacik, płk Roman Leś, ppłk Mirosław Hermaszewski
(według relacji własnej wpisany na listę członków bez jego wiedzy i zgody), ppłk Jerzy Włosiński...

Przecież to nie jest lista figurantów... A ogłoszony wyrok nie jest nawet symbolicznym, dającym jakąkolwiek satysfakcję. Sąd przyjął zasadę, że do tej sprawy już nie wróci. Uznał, że autorzy Stanu, albo nie żyją, albo są „u kresu” swoich dni.

Jedyny akt sprawiedliwości społecznej to: Sąd uznał i potwierdził: „**że stan wojenny został wprowadzony z pogwałceniem prawa**”. Stanowi to napiętnowanie popełnionych wówczas zbrodni. Potwierdza przestępczą przeszłość autorów...

...Ale ...kwestia rozliczania sprawców zbrodni komunistycznych pozostała nadal otwarta, a wyrok jest nieprawomocny.

17. stycznia...

...1945 roku Armia Czerwona i Ludowe Wojsko Polskie zajęły lewobrzeżną Warszawę. Warszawę, czy tylko opustoszałe ruiny i zgłiszczka? Żołnierzy nikt nie witał, nie było kogo wyzwać. Zasypane śniegiem ruiny były zupełnie bezludne...

...Bryła ciemna, gdzie dymy bure,
poczerńnięte twarze pokoleń,
nie dotknięte miłości chmury,
przeorane cierpienia role.
Miasto groźne jak obryw trumny
Czasem głuchym jak burz maczugą
zawalone w przepaść i dumne
jak lew czarny, co kona długo.(...)

Krzysztof Kamil Baczyński



Ruiny, ruiny, ruiny...

17. stycznia o świcie rozpoczął natarcie z pozycji wyjściowych zajętych na ulicy Czerniakowskiej 3. batalion 16. pułku piechoty. Spychając drobne grupy niemieckie dotarł do skrzyżowania Al. Jerozolimskich z Nowym Światem, gdzie odparł kontratak kompanii piechoty przeciwnika, wspieranej sześcioma czołgami, a następnie posuwał się za ustępującym nieprzyjacielem wzdłuż Al. Jerozolimskich w stronę Dworca Głównego.

2. batalion tegoż pułku przeprawił się przez Wisłę po zniszczonym moście Kierbedzia i po zdobyciu ruin Zamku Królewskiego skierował się wzdłuż Wybrzeża Kościuszkowskiego i dalej ulicą Dobrą do Tamki, wzdłuż ulicy Wareckiej, Sienkiewicza i Świętokrzyskiej do Marszałkowskiej, skąd ruszył w kierunku stacji towarowej. 16. batalion opanował Dworzec Gdański i poprzez Stare Miasto i Al. Jerozolimskie dotarł do Dworca Głównego, na którego ruinach zatknięto białe - czerwone sztandar.

Do tego samego celu zmierzał działający 14. pułk piechoty. Likwidując niemieckie punkty oporu zajął park Łazienkowski i Belweder, stoczył walkę w rejonie placu Unii Lubelskiej i Filtrów, gdzie znajdowały się stanowiska ogniowe nieprzyjaciela, broniącego dostępu do Dworca Głównego.

Dowódca 1. Armii WP, gen. dyw. Stanisław Popławski stwierdził na podstawie meldunków i własnej oceny sytuacji, że 17. stycznia ok. godz. 14⁰⁰ opór wojsk niemieckich w Warszawie został całkowicie załamany. O godz. 15⁰⁰ (obowiązującego na froncie czasu moskiewskiego, a więc o godz. 13⁰⁰ czasu polskiego) nadał przez radio meldunek, że stolica Polski została wyzwolona. Walka o Warszawę trwała krótko i straty były nieduże.

Już kilka godzin po wyzwoleniu zaczęli wracać warszawiacy. Początkowy zamiar zamknięcia zaminowanej i zrujnowanej Warszawy przed mieszkańcami nie został zrealizowany.

22. stycznia ...

...zmarł „SŁUP” – Ludomir Słupeczański – architekt – starszy wykładowca Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. wybitna indywidualność – wspaniały kolega, artysta „lekkiej ręki do tworzenia”.

To On w 1980 roku zaprojektował nasz Sztandar Związkowy. Przechowany w stanie wojennym szkic, był w 2004 roku jedyną podstawą do wyhaftowania Naszego Symbolu.

To On doglądał, dobierał kolorystykę i akceptował materializowanie się swojej wizji...



Nasz Sztandar... (autor Ludomir Słupeczański)

Powstanie Styczniowe

Powstanie styczniowe było narodowym powstaniem przeciwko Imperium Rosyjskiemu, ogłoszone „manifestem 22. stycznia 1863 roku”, wydanym w Warszawie przez Tymczasowy Rząd Narodowy, spowodowane narastającym rosyjskim terrorem wobec polskiego biernego oporu. Wybuchło 22. stycznia 1863 roku w Królestwie Polskim i 1. lutego 1863 roku w byłym Wielkim Księstwie Litewskim, trwało do jesieni 1864 roku. Zasięgiem objęło tylko zabór rosyjski: Królestwo Polskie oraz ziemie zabrane – Litwę, Białoruś i część Ukrainy.



Herb powstańczy: Orzeł Biały, Pogoń i Michał Archanioł

Było największym polskim powstaniem narodowym, które spotkało się z poparciem międzynarodowej opinii publicznej. Miało charakter wojny partyzanckiej, w której stoczono około 1200. bitew i potyczek. Mimo początkowych sukcesów zakończyło się klęską powstańców, z których kilkadziesiąt tysięcy zostało zabitych w walkach, blisko 1000 straconych, około 40000. skazanych na katorgę lub zesłanych na Syberię, a ok. 10000. wyemigrowało. Wilno zostało spacyfikowane przez oddziały Murawjowa *Wieszatiela*.

Po upadku powstania, *Kraj* i *Litwa* pogrążyły się w żałobie narodowej. W 1867 roku zniesiono autonomię Królestwa Polskiego, jego nazwę i budżet. W 1869 roku zlikwidowano Szkołę Główną Warszawską, w latach 1869–1870 setkom miast wspierających powstanie odebrano prawa miejskie doprowadzając je tym samym do upadku, w 1874 roku zniesiono urząd namiestnika, w 1886 zlikwidowano Bank Polski. Skasowano klasztory katolickie w Królestwie, skonfiskowano około 1600. majątków ziemskich i rozpoczęto intensywną rusyfikację ziem polskich.

Zebranie Komisji Zakładowej

24. odbyło się 19. (w bieżącej kadencji) zebranie Komisji Zakładowej. Zaproponowany (i przyjęty) porządek dzienny zebrania przewidywał:

1. Informacje Przewodniczącego (referował Przewodniczący KZ)
2. Informacje z KSN (referowała Grażyna Maciejko)
3. Informacje o ZFŚSoc

Zebrani jednogłośnie upoważnili Prezydium KZ do akceptacji prowizorycznego preliminarza ZFŚSoc. na rok 2012.

4. Informacje z prac Zespołu Rektorsko-Związkowego (referowali: Przewodniczący KZ i Grażyna Maciejko)
5. Sprawy wniesione